

Alina Cosma

O SINGURĂ MINUNE

EDITURA

primus

Oradea, 2014

Ședința începuse. Arhitectul principal își prezentă planul.

După o oră de expunere a proiectului, directorul firmei de construcții rămase gânditor. Nu era mulțumit, iar cei de la masa de ședințe erau îngrijorați, așteptând cu inima la gură un răspuns din partea lui.

- Ar mai exista un plan arhitectural, rupse tăcerea inginerul arhitect care își terminase de expus lucrarea cu minute bune înainte, dar nu respectă complet indicațiile dumneavoastră.

Unul dintre directorii care stăteau la celălalt capăt al mesei se decise să vorbească, văzând că angajatorul era nehotărât.

- Să auzim! Care ar fi acela?

- Problema este că planul nu este la mine. Este al unei colege.

- Colega aceasta este în clădire în momentul de față?

Inginerul privi la ceas.

- Ar trebui să fie!

- Vă rog să o sunați!

După câteva minute de așteptare ușa se deschise și își făcu apariția o tânără cu păr șaten, căzându-i într-o cascadă de bucle, evidențiindu-i ochii albaștri. Îmbrăcămintea îi era modestă, un costum vișiniu.

- Bună ziua! salută ea intimidată de privirile persoanelor așezate la masă. Mă numesc Alexandra Dan, sunt inginer arhitect.

- Domnișoară arhitect, vă rog să luați loc! luă cuvântul directorul din capătul mesei.

Ea îl privi. Nu îl mai văzuse până atunci în companie. Era un bărbat trecut de treizeci de ani, brunet, cu ochi căprui, cu trăsături frumoase, dar cu mimică inexpressivă.

- Vă rog să ne prezentați planul arhitectural la care v-ați gândit dumneavoastră.

- Am adus niște schițe pe care le aveam în birou. Nu am un plan complet...

Directorul firmei de construcții o privi cu neîncredere. Tânăra îl observă și se intimidă.

- Vă rog să ne prezentați ce aveți, continuă cel care acum era sigură că făcea parte din conducerea firmei la care lucra.

Ea își scoase din dosar un teanc de planșe pe care începu să le explice cu amănuntele care nu făceau încă parte din schema de pe hârtie. Directorul firmei de construcții privi la început neîncredător la schițe, dar după o vreme interesul i se trezi.

După ce își termină expunerea, tânăra tăcu, așteptând.

- De cât timp aveți nevoie să terminați proiectul? întrebă directorul firmei de construcții.

Tânăra rămase puțin surprinsă. Până atunci nu avuse proiecte atât de mari pe care să le conducă ea.

- Două - trei zile, răspunse ea.

- Vă dau termen o săptămână, după aceea vă rog să ne contactați.

Cei de la firma de construcții se ridicară de la masa de ședințe și părăsiră sala.

- Nu cred că este o idee prea bună să lucreze singură la acest proiect, spuse inginerul care prezentase primul proiect.

Directorii priviră unul la altul.

- Eu cred că ar trebui să-i oferim o șansă, rupse tăcerea tânărul director. Așa ar fi corect, este planul ei!

Cei de la masă se îndreptară spre ieșirea din sală. Tânăra așteptă ca ei să iasă. Tânărul director se opri în dreptul ei și o privi fix.

- Înainte de a-ți prezenta planul final, te rog să mi-l arăți și mie.

Trecuseră șase zile de la ședință. Secretara îl anunță pe director că arhitecta aștepta afară. Îi spuse să o lase să intre.

Tânăra arhitectă trecu emoționată pe lângă ușa pe care scria „Director Ing. Maria Dan”. I se păru ciudat numele de Maria, nume de familie.

El o invită la masa mică de ședințe pe care o avea în cabinetul său. Își așază planul și începu să îl explice emoționată. O urmărea concentrat.

Directorul analiză cu atenție fiecare amănunt.

- Care este formația ta principală?

- Nu înțeleg la ce vă referiți.

- Ai făcut două facultăți, așa scrie în CV-ul tău.

- Da. Design interior și construcții.

- Care îți place cel mai mult?

- Design interior, răspunse ea cu fața luminată de un zâmbet.

- Se vede, comentă el scurt. Măine poți să-ți prezinți proiectul?

- Da.

El merse la birou și formă un număr de telefon.

Ea își dădu seama după conținutul conversației că vorbea cu firma de construcții.

Începu să-l analizeze din privire, profitând de faptul că el stătea întors cu spatele spre ea. Era un bărbat atrăgător, conformație athletică. Îi observase mâinile mari și curate. De fapt tot aspectul său era îngrijit. Și nu purta verighetă. Își dădu seama că era o persoană cu un anumit statut social, după țesătura fină a hainelor.

- Măine, la ora nouă fix, spuse el întorcându-se spre ea.

- Mulțumesc pentru că mi-ați dat această șansă.

- Este munca ta!

Ea începu să-și adune planșele.

- Nu toți gândesc așa, zise ea grăbindu-se să iasă.

El simți nota de tristețe din cuvintele ei. Îi analiză silueta, fără ca ea să-și dea seama de privirea lui.

A doua zi la ora stabilită totul era pregătit. Directorul firmei de construcții rămase foarte mulțumit și semnă contractul cu ei.

Lunile trecură încet. Construcția noului mall aproape se încheiase.

Alexandra nu mai primi nici un proiect important. Nu îl mai văzuse din ziua prezentării nici pe acel director, care o susținuse. Aflase după o vreme că era plecat din țară.

Rutina de fiecare zi o ținea într-un cerc amețitor din care, sinceră cu sine, nici nu își dorea să iasă, chiar dacă era de multe ori epuizată.

Trecuse un an, când într-o bună zi fu chemată de unul dintre directori.

- Bună ziua! îi spuse directorul când ea își făcu apariția pe ușa biroului. Luați loc!

Tânăra se așază.

- Avem o propunere pentru dumneavoastră.

Ea îl privi întrebătoare.

- Este vorba de un loc de muncă plătit cu mult mai bine decât cel pe care îl aveți aici.

- Vă ascult...

- L-ați cunoscut pe domnul inginer Maria Dan, unul dintre directorii unei sucursale din străinătate. Ne-a propus să vă transferăm unde lucrează dânsul.

- Despre ce țară este vorba?

- Arabia Saudită.

Alexandra suspină adânc.

- Este vorba de un salariu care pornește de la câteva mii de euro, plus prime, în funcție de proiectele care le veți avea.

Ea rămase pe gânduri. Salariul era impresionant față de cel câștigat în clipa aceea.

- Dar ce pot face eu acolo?

- Domnul inginer Maria crede în potențialul dumneavoastră.

- Am un timp de gândire sau trebuie să dau răspunsul pe loc?

- Puteți să vă gândiți.

Ea ieși.

A doua zi era hotărâtă să dea răspuns favorabil.

Peste o săptămână se afla în avionul care o ducea spre Riad, capitala Arabiei Saudite. Începuse să o cuprindă teama gândindu-se la faptul că era o femeie singură într-o țară arabă, dar dacă ar fi refuzat oferta era convinsă că ar fi regretat. Privi la cruciulița din aur pe care o purta la gât și o strânse în pumn.

La aeroport rămase uimită când îl văzu în mulțime pe acel director pe care nu-l mai văzuse de un an. Acesta se îndrepta spre ea. Arăta la fel, aceeași ținută impecabilă.

- Bună ziua, îi spuse acesta când ajunse în fața ei.

Ea zâmbi ușurată.

- Mi s-a spus că voi fi așteptată de un angajat, dar nu mă așteptam la dumneavoastră.

- M-am gândit că îți va fi mai ușor să te acomodezi dacă te va întâmpina cineva cunoscut, să te introducă într-o lume diferită de cea în care ai trăit până acum.

El îi luă bagajele. Erau cam grele, se gândi el, dar era de așteptat din partea unei femei să își care toată garderoba cu ea.

- Te voi duce mai întâi la hotel să te instalezi în cameră.

Ea îl urmă alături până în parcare aeroportului, unde urcară într-un jeep cu toate dotările. Afară era foarte cald. Se așteptase la o climă caldă și uscată. El rămase tăcut pe drum, iar ea privi concentrată la clădirile care se înșirau pe marginea șoselei.

În fața hotelului el opri și îi înmână cheia băiatului care se ocupa cu parcare. Un alt tânăr apărură, luând bagajele. Bărbații o fixau cu privirea. Nu era obișnuită cu un asemenea comportament și nu se simțea în largul ei.

Șeful ei, unul dintre noii ei șefi se opri la recepție și adresându-se în engleză, ceru cheia de la o anumită cameră. Apoi porniră pe un coridor lung. Hotelul arăta impecabil, de lux. Urcară într-un lift destul de încăpător. Băiatul care purta bagajele o privea cu colțul ochiului.

- De ce toată lumea se holbează? întrebă ea în limba înțeleasă numai de ei.

- În cultura lor femeia este văzută altfel decât la noi.

- Ce ar trebui să știu pentru a nu avea probleme cu ei, în sensul acesta?

- Nimic deosebit.

El îi deschise ușa camerei, dar nu intră. Îl opri pe băiat și îi spuse ceva în arabă, apoi băiatul plecă.

- Nu lăsa pe nimeni să-ți intre în cameră, zise el repede. Cu limba engleză te vei descurca foarte bine, adăugă el.

Ei rămaseră pe coridor. Ea își dădu seama că sfatul lui îl cuprindea inclusiv pe el.

- Dar cine face curat?

- Pentru serviciile de curățenie au personal special angajat. Masa se ia la ore fixe, la primul etaj al hotelului. Tot acolo există și un bar. Azi ești liberă. Măine la ora șapte ora locală vei fi așteptată la recepție de un șofer din partea firmei, care te va conduce. Acela este șoferul tău și îți va sta la dispoziție tot timpul. Cum ți s-a spus, hotelul este plătit de firmă. Mai ai întrebări?

Ea avea o grămadă de întrebări, iar el își dădu seama de aceasta.

- Dacă am ceva nelămuriri, pe cine pot întreba?

- Pe oricine.

- Pe dumneavoastră unde pot să vă găsesc?

- Mă vei găsi!

El îi puse cheia în mână, apoi plecă.

Ea își cără bagajele înăuntru, apoi închise ușa cu cheia. Rămase în cameră toată ziua. O cuprinse teama. Își dorea să nu fi venit în acel capăt de lume.

Văzu că avea calculator în cameră și conexiune la internet. Se bucură, calculatorul era unul dintre prietenii ei de nădejde. Spre seară coborî să ia cina.

Se așeză la o masă și privi în jur. Nu cunoștea pe nimeni, dar era mai liniștită. Acum privirile nu o mai fixau. După cină urcă înapoi în cameră. Deschise televizorul, majoritatea canalelor erau în limba arabă. Se bucură să găsească un canal în engleză.

A doua zi dimineța se trezi cu greu. La ora șapte, ora locală, la recepție o aștepta un bărbat de vârstă medie, care se prezentă în engleză. Îi reținu doar prenumele, Abdul. Drumul până la clădirea imensă în care erau birourile firmei dură cam o jumătate de oră. Acolo șoferul o conduse la un etaj superior și o prezentă unei recepționere. Aceasta o conduse într-o sală de ședințe, unde îl văzu și pe Maria Dan care discuta în engleză cu alți bărbați îmbrăcați în costume scumpe. Acesta o prezentă. Bărbații o priviră fără a schița vreo schimbare a mimicii reci pe care o aveau. Apoi recepționera o duse la un șir de birouri cu uși de sticlă, conducând-o într-unul.

„Aici pot să intre și alții”, se gândi zâmbind în sinea ei. „Nu au chei la uși”. Se instalează în biroul mic, dar încăpător. Din prima zi primi câteva sarcini minore. La ora patru după-amiaza Abdul se prezentă în biroul ei.

Ajunsa în cameră se aruncă pe pat. Se simțea epuizată. Nu muncise mult, dar nu era obișnuită cu acea lume nouă care o apăsa. În cameră se simțea în siguranță, se putea închide în propria ei lume. Își aminti că cina era la ora șapte seara și adormi.

Se trezi târziu. Afară se înnoptase. Se uită la ceas, era trecut de ora opt. Simțea că îi este foame, dar ratase cina. Noaptea trecu cu greu datorită foamei care o chinuia.

A doua zi după ce ieși de la serviciu trecu pe la un supermarket, cum își propusese. Găsi o pălărioară drăguță și o cumpără gândindu-se la soarele arzător de afară. Abdul o ajută să își ducă bagajele la mașină. Șoferul se dovedi un om politic.

Prima săptămână trecu rapid, primind tot felul de lucruri mărunte de realizat. Nu avu nimic de reproșat, colegii nu îi cunoșteau

capacitatea, dar pe viitor va fi altfel, se gândi ea. Nu-l mai văzu nici pe Maria Dan.

Era sâmbătă dimineța. Intră pe internet să vadă ce locuri ar putea să viziteze. Se hotărî să meagă la grădina zoologică. Îmbrăcată într-o rochiță vaporosă, care îi acoperea jumătate din glezne și pălărioara pe care o cumpărase ceru informații de la recepție. Dar ieșirea nu avu succesul dorit. Dădu din nou peste privirile insistente ale bărbaților, care o deranjau îngrozitor. Nu reuși să vadă nici jumătate din grădina zoologică și se întoarse la hotel supărată.

Seara ieși pe terasa de la ultimul etaj. Priveliștea era superbă. Clădirea era una dintre cele mai înalte din împrejurimi și avea o priveliște vastă asupra Riad-ului. Se așeză pe o bancă. Pe terasă mai erau câteva perechi care vorbeau încet. Nu se mai întâlneau cu privirile insistente de pe stradă. Observă că femeile, unele străine, altele localnice erau cu ținută asemănătoare cu a ei. Deci, nu îmbrăcăminte ei era de vină! Înainte de a coborî în cameră se interesă unde ar putea găsi o biserică creștină. În ziua următoare porni de dimineță spre bisericuța ce îi fusese indicată și care se afla într-un capăt al orașului.

Urmă o nouă săptămână plictisitoare și apăsătoare. Începea să regrete că venise în acea țară. Doar pentru bani nu ar fi vrut să facă așa o mare schimbare în viața ei.

Și mai trecu o săptămână, apoi încă una.

Alexandra era hotărâtă să se întoarcă în țară. Într-o dimineță îl văzu în sala de mese pe Maria Dan, dar discuta cu un bărbat. După o clipă de ezitare se hotărî să nu îi deranjeze. Aflase că el stătea la același hotel, chiar dacă nu-l mai văzuse până atunci.

Într-o dimineță, înainte de a coborî din cameră sună telefonul. Răspunse și se miră când auzi o voce de bărbat care îi vorbea în română.

- Domnișoara Alexandra Dan?

- Da, îi răspunse ea în aceeași limbă.

- Sunt Dan Maria. M-a sunat Abdul să-mi spună că are o problemă de sănătate și nu poate să te conducă la lucru astăzi, așa că, dacă nu te deranjează, te voi duce eu.

- Nu mă deranjează! răspunse ea repede, gândindu-se că avea ocazia să-i spună tot ce avea pe suflet.

Coborî repede și îl văzu vorbind cu un bărbat, lângă recepție. Când o observă, se despărți de individul cu care discuta. O așteptă să ajungă în dreptul lui și porni spre ieșirea din hotel. Un angajat al hotelului îi parcă mașina în față și îi înmână cheia. Ei urcară.

Alexandra era tulburată și nu își mai găsea cuvintele. Își menținea privirea spre geamul din lateral. El observă că nu era aceeași privire curioasă pe care o avuse pe drumul de la aeroport spre hotel, în prima zi.

- Cum ți se pare Riadul? Începu el.

- Ciudat și foarte cald.

- Ciudat?!

- Nu pot să fac un pas din hotel fără să se holbeze lumea la mine!

El râse. Ea îl privi uimită. Nu-l mai văzuse niciodată schițând vreun sentiment.

- Ce este de râs?

- Probabil au la ce să privească!

- Este urât să te holbezi!

Lui i se păru că avea un ton nevinovat. Se gândea dacă era cu adevărat sinceră sau juca teatru.

- Dar unde ai dorit să mergi?

- Păi, în prima săptămână am mers la grădina zoologică și m-am simțit ca o maimuță. Așa că am hotărât să nu mai ies!

El continuă să se amuze.

- La lucru te-ai acomodat?

- Acolo este total opusul! Sunt omul invizibil!

Acum înțelese starea ei de nervozitate. Își dădu seama că avea să-i reproșeze multe, dar tăcerea spunea de multe ori mai mult decât toate cuvintele.

- Te simți capabilă să încerci un proiect?

- Da, sper că pentru aceasta am fost chemată aici!

El rămase tăcut. Ajunseră la firmă și o lăsă să coboare în fața clădirii.

După-amiază apăru Abdul, palid. Bărbatul o conduse la hotel. Îl întreabă ce probleme avea, dar acesta îi răspunse pe scurt că nu se simțise prea bine. Atunci ea îl rugă să o anunțe personal dacă mai avea probleme, pentru a lua un taxi, fără a deranja pe alții. Bărbatul îi mulțumi.

A doua zi dimineața Abdul o sună la hotel, anunțând-o că avea probleme cu stomacul. Medicul îi recomandase să rămână acasă pentru o zi. Alexandra îi dori însănătoșire grabnică, iar bărbatul nu termina în a-i mulțumi.

Dan tocmai intra în parcare la firmă când o văzu pe Alexandra coborând din taxi.

Pe la amiază Alexandra rămase uimită când îl văzu pe Dan Maria intrând în biroul ei cu un dosar în mână.

- Bună ziua! i se adresă în limba lor maternă.

- Bună ziua! îi răspunse ea.

- Ce s-a întâmplat cu Abdul?

- De ce?

- Am văzut că azi-dimineață ai venit cu un taxi.

Ea se enervă. Nu dorea să îi creeze probleme lui Abdul.

- M-a sunat să-mi spună că are probleme de sănătate. Eu i-am cerut să mă anunțe personal.

- Abdul este angajatul firmei, spuse el apăsător.

- Este șoferul meu, din câte îmi amintesc, zise ea.

El îi admiră pasiunea cu care apăra un om pe care îl cunoștea doar de o lună. Ea îl bănuia de gânduri nereserioase, dar se hotărî să nu îi pese.

- Când se mai întâmplă să nu poată să te aducă, sună-mă! Poți veni cu mine, nu este nici un deranj. Am venit să te anunț că mâine vom avea o ședință cu o firmă care dorește să ne angajeze pentru proiectul unui mall, la ora nouă dimineața. Aici ai numele colegului cu care vei lucra la proiectare. Poate ai observat, la noi proiectele sunt făcute pe calculator.

El plecă.

A doua zi se prezentă la ședință. După terminarea programului de lucru Alexandra îl rugă pe Abdul să o ducă la locul unde urma să fie construită clădirea. Șoferul o urmărea cu admirație cum aceasta își lua notițe.

Două săptămâni lucra zi și noapte la proiect. Apoi începu să îi dea explicații colegului care trebuia să transpună planul pe calculator, dar se împiedică de rigiditatea ridicolă a acestuia. Programul pe calculator bătea pasul pe loc, informaticianul motivând că nu îi înțelege planul. Apropiindu-se de termenul dat Alexandra deveni disperată.

Într-o seară îl observă pe Dan Maria, din nou ocupat într-o discuție cu un bărbat. Își luă inima în dinți și se îndreptă spre ei.

- Pot să te deranjez o clipă? i se adresă ea în română.

El o privi puțin iritat, apoi vorbi ceva în arabă cu bărbatul, iar acela se îndepărtă. El se întoarse spre ea. Avea o privire rece.

- Nu voi fi gata cu proiectul până la data stabilită. Informaticianul cu care lucrez nu reușește să facă proiectul.

Ea se aștepta ca el să reacționeze nervos. Dar el privi spre depărtare.

- Nu reușește..., repetă el încet.

- Aș putea să fac o machetă dacă nu este gata proiectul pe calculator..., zise ea încet, cu teamă.

- Da, spuse el scurt.

Ea rămase surprinsă de reacția lui. Își dădu seama că nu se aștepta să reușască. Se enervă și plecă. El privi după ea.

Era ziua cea mare. Alexandra porni dis-de-dimineată de la hotel. Abdul o ajută să așeze macheta în mașină și conduse cu grijă până la firmă. La ora stabilită se făcu prezentarea proiectului. Prima prezentare o făcu un coleg, o prezentare tridimensională impresionantă. Alexandra nu știuse că erau doar două proiecte, al ei și al colegului. Simțea un nod în gât care se accentua cu fiecare clipă care o apropia de prezentarea ei. Când colegul își termină prezentarea simți că o invadează lacrimile, și-ar fi dorit să intre în pământ de rușine.

Își luă inima în dinți, gândindu-se cu câtă dăruire lucrase și începu să-și prezinte propriul proiect. Văzu privirile badjocoritoare ale celor de față. Continuă să prezinte cu privirea lăsată. La sfârșit, fără să i se spună nimic, persoanele de la masă se ridicară și părăsiră sala. Îl observă pe Dan Maria ieșind alături de ei.

Își luă macheta în brațe și plecă spre biroul ei. Se așeză la masă. Și-ar fi dorit să poată plânge, dar își aminti că pereții biroului erau de sticlă. Își șterse o lacrimă care îi scăpase printre gene.

Se apropia ora în care își termina programul. Secretara lui Dan Maria o informă că acesta era înăuntru. Nu mai aștepta să i se spună dacă era ocupat, ci intră urmată de secretară. El vorbea la telefon, dar când o văzu îi făcu semn secretarei să îi lase singuri. Se scuza la telefon, apoi închise. Ea nu îl lăsă să spună nimic înainte de a începe

să își reverse supărarea pe o voce tremurândă, încercând să nu plângă.

- De ce nu mi-ai spus să nu mă prezint în halul acela? M-am făcut de râs!

El nu răspunse. Își ținea privirea plecată spre birou.

- Arhitectul celălalt a avut o echipă alături care l-a ajutat să-și facă proiectul! Eu nu aveam nici o șansă de la început!

Se opri. Simți că nu-și mai poate stăpâni lacrimile. El rămase nemișcat. Ieși trântind ușa. Abdul o aștepta în biroul ei. Era nerăbdător să o întrebe cum a fost, dar rămase în tăcere când îi văzu ochii înlacrimați. Ea luă macheta proiectului cu grijă și dori să iasă, dar se opri în fața ușii și se întoarse spre bărbatul care o privea cu compasiune.

- Aveți copii? îl întrebă ea.

- Da, îi răspunse acesta.

Alexandra se apropie de el și îi întinse macheta.

- Pentru copiii dumneavoastră, spuse ea încet.

Pe drum Abdul o văzu ștergându-și des lacrimile care îi umezeau obraji. În fața hotelului ar fi dorit să îi spună „un sfârșit de săptămână plăcut”, dar se abținu.

Era seară. Alexandra coborî pentru cină. Se așeză într-un colț. Dan se apropie de ea, fără să fie observat.

- Îmi dai voie să stau alături de tine? întrebă el.

Ea tresări când îi auzi vocea. Îl privi pentru o clipă.

- Aș dori să rămân singură, spuse ea întorcându-și privirea în altă parte.

Tonul vocii ei era șters. El își trase un scaun și se așeză la masă.

- Ai tot dreptul să fii supărată. Dar voi fi sincer cu tine.

Ea continuă să-l ignore.

- Faptul că ești femeie te dezavantajează, aici trăim într-o lume a bărbaților care desconsideră femeile. Pe lângă aceasta ești tânără și frumoasă, motiv pentru care ești privită astfel decât se pare că îți dorești...

- Adică târfă, zise ea apăsător.

El o privi surprins.

- Pentru aceasta am fost chemată aici? Să devin amanta cuiva?

Ea îl fixă cu privirea. El își simți un nod în gât.

- Nici vorbă! Sincer, am văzut în tine un arhitect priceput.